

tål vid mycket, dålig. *Ell k-t barn. K. helsa.* — 3) (om sak) Som icke håller; svag, dålig. *En k. tråd. Ell k-t rep.* — 4) Liten, små. *K. till värtan. K. värt.* — 5) Föga duglig, föga skicklig, kunnig. *K. i arbete. K. i en velenskap.* — 6) Ringa, liten, knapp, dålig. *K-t förråd. K. måltid. K-a vilkor. omständigheter. K-t förstånd.* — Syn. Se *Liten, Dålig.*

KLENA, v. a. 1. 1) Smeta, stryka. *K. smör på bröd. K. ler på något.* — 2) Öfersmeta, bestryka. *K. med ler.* — *K. till*, täppa genom öfverstrykning med något ämne. — *Klenande*, n. 4.

KLENHET, f. 3. Egenskapen att vara klen. Jfr. d. o.

KLENMOD, n. sing. Klent mod, rädsla.

KLENMODIG, a. 2. Som har ett klent mod, rädd af sig. — *Klenmodighet*, f. 3. — *Klenmodigt*, adv.

KLENOD, -öd, m. 3. (af *Klen*, liten, och *Od*, egendom) 1) Liten dyrbar sak, såsom juveler, ädla stenar, smycken af guld, o. d. — 2) (fig.) Säges om det, som är af ganska högt värde. *Gottland är en af Sveriges k-er.*

KLENSMID, m. 3. (af *Klen*, i bem. af *Små*) Smed, som tillverkar klensmide. — *Ss. K-sarbete, -shandtverk.*

KLENSMIDE, n. sing. Hvarjehanda smärre, gröfre smidesarbeten, såsom liar, skärar, hackor, yxor, spadar, m. m. d.

KLENTROGEN, a. 2. neutr. — *et.* Som har klen, svag, vacklande tro. *Den k-gne Thomas.* — *Klentrogenhet*, f. 3. — *Klentroget*, adv.

KLENÄT, klénä't, n. 4. pl. — *ten.* Ett slags bakverk.

KLEPSYDER, kläppsy'd'r, m. 3. (från grek.) Vattenur.

KLERESI, --si', n. 3. (af grek. *Kláros*, lott) Presterskap, andliga ståndet. [Cl—]

KLERK, klä'rrk, m. 3. (gam.) Prest. [Cl—]

KLERKERI, n. 3. (gam.) Se *Kleresi*.

KLERKUS, kléruss, m. sing. Se *Kleresi*. — Skrifves äfv. *Clerus*.

KLI, n. sing. Skalen af säd, som vid siktning afskiljas ifrån mjölet. — *Ss. K-blandad.*

KLIA, v. n. o. impers. 1. Säges om en kroppsd. då man der känner en stickande, retande känsla i huden, som framkallar rifning, hvilken då gör ett behagligt intryck. *Fingret k-r ell. det k-r i fingret. Hans sår k-r.* — *Kliande*, n. 4.

KLIBB, n. sing. Hvad som klibbar.

KLIBBA, v. n. 1. 1) Fästa sig vid saker, som komma i beröring. Säges om klibbiga (se d. o.) ämnen. *Detta ämne k-r.* — I samma mening säges äfven *K. fäst, vid.* — *K. ihop*, säges om klibbiga ämnen, som fastna ihop. — 2) Vara vidfästad. Likaledes om klibbiga ämnen. *Blod k-r vid hans händer*, (fig. äfv.) han har utgjutit människoblod. — V. a. *K. fäst*, fästa något klibbigt. *K. ned*, besudla med något klibbigt. — *K. sig*, v. r. Fästa sig vid hvarandra. Säges om klibbiga ämnen. — *Klibbande*, n. 4.

KLIBBIG, a. 2. Säges om kroppar, som stå på gränsen af flyktighet, men derjemte äro mycket sega och starkt fästa sig vid allt, hvarmed de komma i beröring. *Alla slags kådor äro k-a.*

KLIBBIGHET, f. 3. Egenskapen att vara klibbig.

KLIBRÖD, n. sing. Bröd, bakadt af kli, vanligen åt hundar.

KLICK, m. 2. 1) Litet stycke, liten smula af något smörjigt, klibbigt ämne. *En k. smör. Hon har fått en k. af gatsmutts på klädningen.* — 2) (fig. fam.) Skamfläck. *Hon har fått en k. på sig. Detta hans beteende satte en k. på honom. Det är en k. på hans rykte, hans ära.*

KLICKA, v. n. o. impers. 1. 1) (om skjutgevär) Ej brinna af. *Bössan k-de. Det k-de för honom.* — Har äfv. den skjutande till subjekt, t. ex.: *Han plägar aldrig k.* — 2) (fig. fam.) Misslyckas, slå fel. *Försöket k-de. Det k-de för honom. Det k-r ej.* — *Klickande*, n. 4. o. *Klickning*, f. 2.

KLIENT, -änt, m. 3. (lat. *Clieus*, en som hade ställt sig under beskydd af en mäktigare) 1) Person, som öfverlåtit försvaret af sin sak åt en advokat, eller i allmänhet vidtalat en jurist att besörja alla hans rättsangelägenheter. — 2) Skyddling. [Cl—]

KLIENTEL, kliäntä'l, n. 3. (lat. *Clientela*) 1) (hos Romarne) En klients förhållande till sin Patron (se d. o.). — 2) Biträde vid domstol, i rättsangelägenheter. — 3) En skyddlings förhållande till beskyddaren. [Cl—]

KLIENTSKAP, -äntskäp, n. 3. Se *Klientel*.

KLIFS, klí'vvs, n. sing. Alla slags sötsaker, såsom bakelse, sylt, kräm, glass, konfekt, m. m.

KLIFSA, klí'vvs, v. n. 4. (fam.) *K. med barn*, bortskämma dem med klifs.

KLIFSIG, klí'vvsigg, a. 2. (fam.) 1) Allt för söt. *K. mat.* — 2) (fig.) Allt för sirlig och smickrande. *Ell k-t tal.*

KLIFSTÄTTA, f. 4. Liten trappa, stega vid en gärdsgård, för att gå öfver densamma; äfven helt enkelt störrar, instuckna i en gärdsgård på sned emot marken, för att klifva på, då man stiger öfver.

KLIFVA, v. n. 3. Indik. pres. sing. *Klifver*; pl. *Klifva*. Impf. sing. *Klef*; pl. *Klefoo*. Imper. sing. *Klif*; pl. *Klifven*. Impf. Konj. *Klefe*. Sup. *Klifvit*. Part. pres. *Klifvande*. (I fornspråket *Klifra*, *Klifsa*, klättra, af *Klef*, brant, bergsslutning) Gå med långa och höga steg. Brukas endast i dagligt tal, och ofta i en förlöjligande mening. *K. öfver ett dike, en gärdsgård, ett uppspänt snöre. K. bredt med benen. Det låter, sa' bonden, kles i klaveret. K. af, bort, fram, in, etc. Han klef fram öfverst till bordsändan och satte sig.* — Säges äfv. ganska allmänt i samma mening som: Gå, stiga (utan bibegrepp), t. ex.: *Klif in, kära bror. Klif på, min vän. K. ned sig i gyllta.* (Fig.) *Han har k-vit öfver mig i befördran*, gått, hoppat om mig &c. — *Klifvande*, n. 4. o. *Klifning*, f. 2.

KLILAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafarten Lichen furfuraceus.

KLIMAKTERISK, a. 2. *K-t år*, hvarjtjunde år af en människas lefnad. [Cl—]

KLIMAT, -ät, n. 3. o. 3. (gr. *Klima*) En trakts luftbeskaffenhet i afseende på graden af köld eller värme, fuktighet eller torra. *Godt, mildt, hårdt, strängt k.* [Cl—]

KLIMAX, klí'max, m. sing. (grek. ord, som egentl. betyder: trappa, stega) (ret.) Stegring i tankens och uttryckens styrka och vikt. [Cl—]

KLIMJÖL, n. sing. Sådant slags mjöl, som fås af kli, när det males.

KLIMP, m. 2. 1) Oförmelig, mindre, sammanhängande massa af något pulverartadt eller tjockt, våtaktigt ämne. *En k. af jord, af ler, af blod, mjölk.* — Brukas för denna bem. isynnerhet sam-